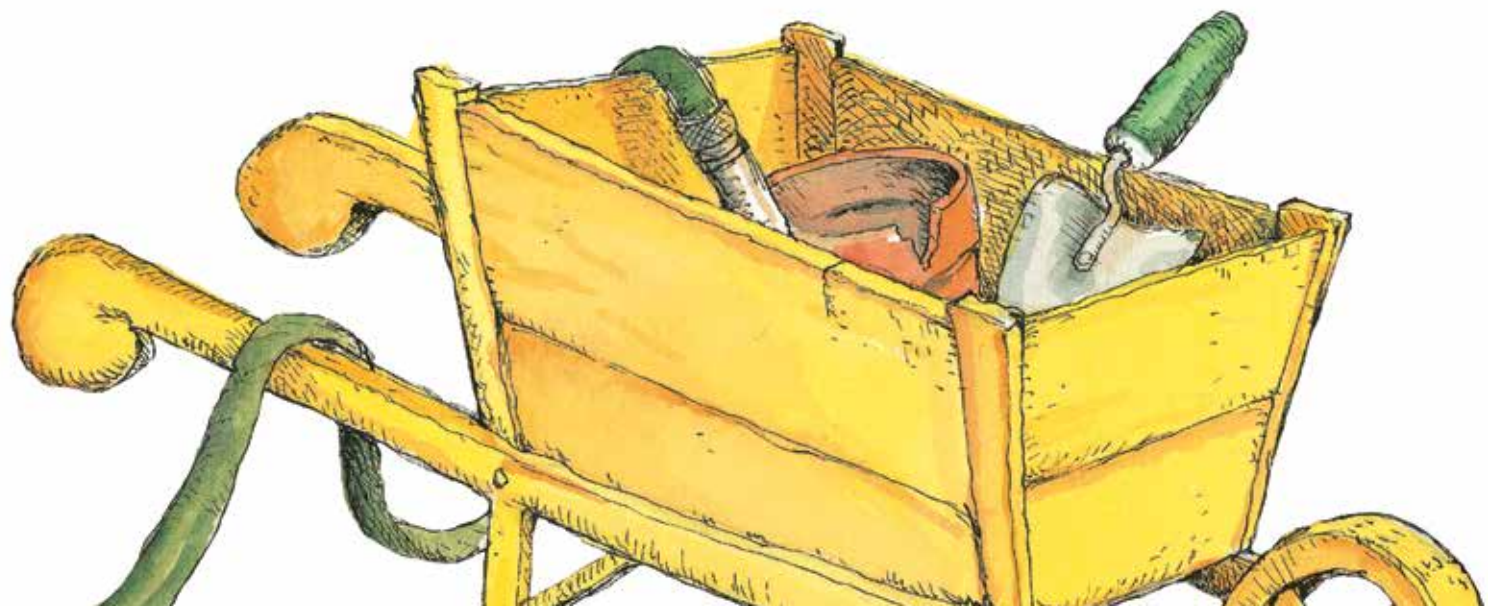

Vieną rytą Pedingtonas išsirusė į sodą ir ėmėsi sudarinėti smagių dalykų sąrašą apie tai, ką reiškia būti meškiuku ir gyventi su Braunais.

Jis turėjo savo kambarį ir šiltą lovą, kur galėjo miegoti. Ir *kiekvieną* rytą pusryčiams valgydavo marmeladą. Gūdžiajame Peru šitai buvo leidžiama tik sekmadieniais.

Sąrašas netrukus tapo toks ilgas, kad vos užteko popieriaus, kai Pedingtonas prisiminė vieną iš smagiausių dalykų...

... patį sodą!

Nepaisant kartais girdimo triukšmo iš statybviėtės netoliese, čia buvo taip tylu ir ramu, kad visai neatrodė, jog esi Londone.

Tačiau gražūs sodai neatsiranda savaime. Įprastai reikia daug ir sunkiai dirbti, ir trisdešimt antruoju numeriu pažymėtas Vindzoro sodų namas nebuvo išimtis. Ponui Braunui reikėdavo pjauti veją dukart per savaitę, o ponia Braun ravedavo gėlynus. Visada buvo ką veikti. Net ponia Berd prisidėdavo, vos tik ištaikiusi laisvą minutę.

Tai ponias Berd pirmoji pasiūlė skirti Džonatanui,
Džudei ir Pedingtonui po lopinėlių žemės.

– Šitai atitrauks kai kuriuos meškiukus nuo išdaigų, –
pabrėžė ji. – O Džonatanui ir Džudei taip pat bus smagu.

Ponas Braunas pritarė, kad tai labai gera mintis, ir
pažymėjo tris plotelius pačiame vejų gale.

Pedingtonas labai susijaudino.

– Kažin ar yra daug meškiukų, turinčių nuosavą sodą! –
sušuko jis.